

den ærede Minister og med Udvalgets Betænkning i, at et Retskrav paa, at denne Indskrænkning skal ophøre, have de paagjældende Ciere ikke, og jeg er endrindere fuldkommen enig med den ærede Minister i, at Staten jo naturligtvis er berettiget til at vedligeholde Kjøbenhavn som Fæstning, vedligeholde Voldene som Defension. Saalænge Staten vil det, saalænge kunne de private Ciere ikke gjøre nogen Fordring paa Frihed, saalænge kunne de kun forholde sig som hidtil, indgive Andragender til Regjeringen om at maatte bygge udover den Frihed, som i den bestaaende Lovgivning er hjemlet dem, bygge grundmurede Bygninger; thi naturligtvis er der ad Bevillingsveien, hvad der vist vil være det høie Thing bekjendt, meget ofte gjort Afvigelser fra Bestemmelserne om, at de kun maatte bygge Bindingsværk. Saalænge der bestaaer en Fæstning, er Servituten eller hvad man nu vil kalde den Indskrænkning, der er Tale om, altsaa bestaaende. Men Spørgsmaalet er: Kan der fra det Dieblit, da Fæstningen ophører at eksistere, — det stee nu ved et Lovbud, hvad man jo nu synes at antage for at være nødvendigt, eller det stee ved en administrativ Beslutning — længer være Tale om de Indskrænkninger, som have deres hele Grund i Fæstningens Forsvar, ere bebyggede derpaa i Principet og i Detaillen? Saaledes staaer Sagen. Dersom Lovbudet kom til os saaledes, at det forudsatte, at Voldene og overhovedet Fæstningen vilde blive staaende, men at der dog fra Regjeringens Side hist og her kunde aabnes Afgang til Afvigelser fra de strenge Indskrænkninger, ja, saa kunde jeg have forstaaet, at man taler om, at Staten giver Noget; men saaledes som Lovbudet kommer til os, med Ophævelse af Fæstningen og dermed, saavidt jeg skjønner, selvfølgelig ogsaa med Ophævelse af Demarcationslinien og alledrmed i Forbindelse staaende Indskrænkninger, saa troer jeg rigtignok, at man maa spørge, hvorvidt Staten kan være berettiget til i Fremtiden at lægge en ganske anden Art af Byrder paa disse Ciere end dem, der hidtil have eksisteret. Det er dog vel ganske klart, at fra det Dieblit, Fæstningen nedlægges, saa kan det, naar man dog vil vedligeholde disse Indskrænk-

ninger, ikke være af Hensyn til Fæstningen, ikke af Hensyn til Hovedstadens Forsvar; thi de Bygninger, der reise sig, ville ikke i Fremtiden kunne være Forsvaret hinderlige, men det maa være af en ganske anden Grund; og hvad er da det for en Grund? Ja, jeg seer ikke nogen anden, end at det er, fordi man ønsker at gjøre Penge. Den ærede Ordfører har bemærket, at det berøer paa Staten, om den vil opgive disse Indskrænkninger. Jeg svarer ham dertil, at det berøer paa Staten at opgive Fæstningen, at lade den blive staaende eller lade den falde; men med dens Staaen og Fald staae og falde ogsaa disse Indskrænkninger. Skjøndt vi her tale om en Materie, hvor det er uanstøteligt at staffe haandgribelige Beviser, skjønner jeg dog ikke rettere, end at det er temmelig let at paavise dette. Dersom vi tænkte os et Lovbud eller en administrativ Act, der gif ud paa Fæstningens Nedleggelse, uden at der med et Ord taltes om Demarcationslinien udenom Kjøbenhavn, uden at der med et Ord taltes om de her ompurgte Indskrænkninger, vilde disse da ikke af sig selv være bortfaldne? Da er jeg vis paa, at de paagjældende Grundeiere ganske roligt kunde gaae til Domstolene, thi der var da ikke længer Noget, der var berettiget til at forbyde dem at bygge. De have hidtil ligeoverfor sig kun haat Fæstningen som den Berettigede, og med dennes Forsvinden forsvinder al Interesse i at vedligeholde denne Indskrænkning i Eternes Ret; med Fæstningens Forsvinden vaagner derimod Eternes naturlige Krav paa at benytte deres Eiendomme. Skjøndt jeg derfor ikke i Formen kan være ganske enig med den Opsættelse, som min ærede Sidemand tilvenstre (Melchior) har gjort gjældende, skjønner jeg rigtignok ikke rettere, end at det er meget uegentligt, at man kan sige, at det er naturligt, at Staten ikke opgiver den Ret, som den formeentlig skal besidde overfor disse Eiendomme. Staten besidder slet ingen Ret undtagen gennem sin Fæstning; saasnart den derfor nedlægger denne Fæstning, besidder den aldeles Intet. Men det vil ikke heller være undgaaet det høie Things Opmærksomhed, med hvilken Forsigtighed Udvalgets velskrevne Betænkning har udtalt sig om Retsspørgsmaalet i denne Sag. Der tales ikke et Ord om, at